

Efter denne foretoges først:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Pension til forhenværende konstitueret Chef for den 4de Udskrivningskreds, Kammerherre, Greve S. S. Gold.

(1ste Behandling findes i Tidenden Sp. 654).

Der var til denne Behandling af Sagen ikke stillet noget Ændringsforslag; Lovforslagets Indhold fattes under Forhandling. Da Ingen ønskede at udtale sig, gik man strax til Afstemning, hvorved Sagens Dvergang til 3die Behandling

vedtoges enstemmig med 34 St.

Man gik derefter til den sidste Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Gold- og Skibsafgifterne m. m. (Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 77 ff.).

Udsig: Det er et meget betydeligt Lovarbejde, der her er oversendt os fra Folkethinget. Jeg vil tillade mig med et Par Ord, at minde om denne Sags tidligere Historie. Allerede i Marts 1871 forelagde Regeringen et Forslag til en omfattende Goldreform; dette Forslag blev derefter behandlet i Folkethinget i to Sæssioner, og i den anden af disse naaede det til en Afstemning ved Sagens 2den Behandling, hvorved man vedtog en Goldtarif, som beregnedes at ville medføre en Afgang i Statsindtægterne af ca. 5 Millioner Kroner, et Resultat, som var meget væsentligt forskjelligt fra, hvad Regeringens Lovforslag tilsigtede, idet nemlig Regeringen ikke havde ment, at Statskassen kunde taale en større Afgang end omtrent 600,000 Kroner. Sagen var imidlertid den, at Flertallet i det af Folkethinget nedsatte Udvalg ansaa det for at være af saa stor Interesse, at Goldafgifterne bleve reducerede paa den af det foreslaaede og senere af Thinget vedtagne Maade, at det mente, at man hellere end at vedtage en mindre Reduktion burde søge at dække denne Afgang ved en Indtægts- og Formuekat. I det følgende Mars forelagde derpaa Regeringen et Lovforslag for Landstthinget, for at erfare Landstthingets Anskuelse angaaende samme. Der blev i Landstthinget nedsat et Udvalg til Sagens Behandling, fra hvilket Udvalg der foreligger en Betænkning. Udvalgets Flertal stillede sig i denne Betænkning paa et ganske andet Standpunkt end Folkethinget. For det Første viste der sig Uoverensstemmelse med Hensyn til Spørgsmaalet om, paa hvilke Gjenstande man helst skulde ønske, at Goldten maatte blive nedsat. Landstthingets Udvalgs Flertal mente, at Folkethinget i flere Henseender ved sine Goldnedsettelse var gaaet den indenlandske Industri for nær. Heller ikke kunde man være enig med Folkethinget i den Orden, hvori dette

havde stillet de af det foreslaaede Goldreduktioner. Udvalgets Flertal mente, at skulde der være Spørgsmaal om større Goldreduktioner, maatte man først og fremmest søge saadanne med Hensyn til Stoffer, der for Produktionen ere Naar- og Hjælpstoffer, hvorimod de egentlige Forbrugsafgifter først burde komme i den Række. Det forekom Udvalgets Flertal, at disse paa ingen Maade kunde siges at være saa byrdefulde, at der kunde være nogen særlig Krang til deres Afstaffelse eller betydelige Nedsættelse. Men fremfor Alt var Udvalget dernæst af den Mening, at større Goldreduktioner paa ingen Maade kunde anbefales, naar det skulde være nødvendigt til Dækning af den Underbalance, der derved indtraadte, at anvende en Fornue- og Indkomstkatt. Man kunde gaa ind paa en saadan større Goldreduktion, hvis man paa den anden Side vilde skrive til en Hjælpelse af Brændevinskatten, saaledes som i sin Tid var foreslaaet fra Regeringens Side; men en Indførelse af andre betydeligere Statter end denne til en Dækning af den Underbalance, der skulde indtræde i Kraft af Nedsættelser paa Goldtarifen, fandt man, at man ikke kunde gaa ind paa. Hvorvidt nu disse Ansuelser fra Udvalgets Flertals Side vilde være blevne billigede af Landstthinget, foreligger jo ikke, da Sagen ikke kom til Behandling her i Salen. Men det er ikke saa underligt, at Regeringen under den Divergens, som saaledes var fremtraadt, ikke troede igjen i den følgende Sæssion med nogen Nytte at kunne forelægge Forslag om en Goldrevision, og at lige saa lidt den nærværende Regering har troet at kunne gjøre det. Efter min Ansuelse er det aldeles naturligt, naar den høitærede Finansminister har hentydet til, at under denne Situation vil den bedste Bei at slaa ind paa være den, at skrive til en stykkevis Reform af Goldblovgivningen, og at derimod saadanne Forsøg, der skulde gaa ud paa under Gøt at tilveiebringe Enighed angaaende en stor Mængde Punkter, med Hensyn til hvilke der altid har viist sig den største Uoverensstemmelse, helst sandsynlig vilde være ganske frugtesløse, hvorfor det, naar man vilde naae til et praktisk Resultat, var den ene rette Bei at gaa, at indskrænke sig til saadanne Reformer i Goldtarifen, hvortil der viser sig en praktisk Krang, og med Hensyn til hvilke der kunde være nogen Grund til at haabe, at Enighed vilde kunne blive tilveiebragt. Paa denne Maade har imidlertid Folkethinget ikke set Sagen. Det har i nærværende Sæssion vedtaget et ved privat Initiativ til det indkommet Forslag til en Goldreform, der, naar man undtager nogle enkelte forholdsvis mindre væsentlige Forandringer, i det Hele taget stemmer med det Lovforslag, der blev vedtaget af Folkethinget i 1873, og som ligesom dette tilsigter en Reduktion, der beregnes at ville medføre en Nedgang i Goldafgifterne af ca. 5 Millioner Kr. Der er kun den Forskjel, at, medens man i 1873 var stemt for